

Oxfordmøtet i Sandefjord.

Sandefjord

Blad

3.3.39

Stor tilslutning og mange interessante vidnesbyrd.

Oxfordmøtet på hotell Atlantic igår hadde samlet helt fullt hus. I møtet deltok en rekke kjente utenbys Oxfordfolk.

Møtet som blev ledet av marinekaptein Eina. Røren, Horten, blev åpnet med sang av fru Marie Irgens, Sandefjord.

Kaptein Røren gav derefter ordet til fabrikkformann Lorentz Segelcke fra Larvik, idet han bemerket at denne vilde si noen ord om kjærlighet. Er det noe, sa herr Røren, som det har slått oss verden trenger idag, så er det kjærlighet.

Segelcke fortalte efter å ha presentert sig selv for forsamlingen, om sig selv før og efter sitt møte med Oxfordgruppen. Han hadde også før vært en såkalt kristen, gikk i kirken og syntes det var bra. Så var det at han 4—5 dager deltok i Oxfordgruppens møter. Her møtte han strålende mennesker som gjerne vilde hjelpe. Han oplyste at han før ikke hadde vært fri for å misbruke alkohol. Hans møte med gruppen gjorde han skjønnte han måtte ta en bestemmelse. Han hadde

alltid hatt menneskeskrek og følte sig ikke vel i store forsamlinger. Han begynte å be, men fikk først en tid efter sitt møte med gruppen lære hvad ledelse var for noe. Han kjempet med sig selv og bad om å bli spart for å vidne. Så var det at han blev spurt om han vilde hjelpe til å vidne i kirken. Han mente han hadde sin avtale med Gud, og at han skulde slippe. Spørsmålet bevirket imidlertid at han fikk to søvnløse netter. Hans redsel for menneskene holdt sig like til siste øieblikk. Da han gikk frem på kirkegulvet, var han overbevist om at det hele vilde bli en skandale, og at han vilde komme til å stå der og stamme og ikke få sagt noe. I samme øieblikk kom han frem, hadde han fått kraft fra Gud og var blitt helt frigjort.

For ham var den smale vei blitt en kjærlighetens vei, fortalte han.

Den neste som avla vidnesbyrd var fru Laila Segelcke, Larvik, som fortalte at hun for 6—7 år siden fikk gaven fra Gud, men at hennes tro ikke var rar. Den gjorde henne i hvert fall ikke glad. Hun hadde således vanskelig for å ta avgjørelser. Men gjennom Oxfordgruppen hadde hun lært å få svar gjennom Gud og følte sig trygg istedenfor angst. Møtet med Oxfordgruppen blev for henne avgjørende. Hun følte det som det var hennes eneste chance og var redd for at den skulde gå bort hvis hun ikke grep til

Kapt. Røren bemerket at det var brukt betegnelsen Oxfordgruppen. Gruppen er imidlertid ingen organisasjon som man kan bli medlem av, sa han, men den er en vekkelsesbevegelse, slik som så mange ganger tidligere har gått over menneskeheten. Idag var nåden stor og det skjer store ting på misjonsmarken.

Neste som avla vidnesbyrd var dr. Arentz, Tønsberg, som fortalte han blev en gammel mann før Gud fikk helt tak i ham. Han

hadde en gang imellem forsøkt å gjøre en forandring til det bedre, men dabbet bestandig av. Han bad, men kom ikke frem og følte sig utilfreds med tilværelsen.

Så var det at han møtte Oxfordfolk. Den varme og den hjelpsomhet som strømmet ham i møte, virket, og han fant også Gud med dem. Blandt dem fant han mennesker han kunde dele sin synd med og åpne sig for likesom de åpnet sig for ham. De lærte ham å se på sine medmennesker som han skulde, han kom til å se på dem med langt andre øine enn før og følte sig fri og glad. Også for hans hjem var møtet av betydning. Forholdene

var blitt ganske anderledes.

Røren: Dr. Arentz nevnte at han i gruppen fant noen å dele sin synd med. Spørsmålet er hvem skal jeg dele min synd med?

Først må jeg bli klar over det selv og innrømme at jeg har gjort noe galt og så må jeg ryd-

de det gale bort. Først da kommer den tid man føler trang til å dele sin synd med et annet menneske. Når så den annen forteller at han har fått tilgivelse, finner jeg også trøst. Jeg vil gjenta: å dele sin synd under 4 øine er en hellig ting. å røpe disse ting er som et judaskyss.

Fru Ella Arentz avla så vidnesbyrd. Vennskapet var kommet til å bety så meget for henne og hennes mann. Hennes første møte med Oxfordgruppen fant sted på Åsgården i Holmestrand en bededagshelg. Hun var blitt oppmerksom på den åpenhet som gjorde sig gjeldende mellom disse glade mennesker hvor der hersket vennskap. Vennskapet bygger på ærlighet og kjærlighet. Det kan ikke bli vennskap uten åpenhet og kjærlighet. Om vi bare vilde rive ned de murer vi så gjerne bygger op mellom oss, vil vi få vennskap med menneskene.

Røren nevnte så de fire «absolutter»: Absolutt ærlighet, absolutt renhet, absolutt uselviskhet og absolutt kjærlighet som var grunnleggende for bevegelsen og det høie mål den hadde. Det var disse fire ord som hadde re- ret sløret fra hans øine.

Frk. Sofie Oppen, Larvik, fortalte så om sitt liv før møtet med gruppen. Hun betegnet sig som bortskjemt, en som hadde tatt imot meget og hatt lite motgang. Så var det hun hadde fått henvendelse fra en som sa at gruppen hadde bruk for henne.

Hun mente hun hadde det bra inntil hun blev spurt om sitt forhold til sine medmennesker. Hun som alltid hadde bodd på landet og elsket naturen, likte best å være alene. Hun var redd for menneskene når hun var sammen med dem og foraktet dem på avstand. Spørsmålet gjorde henne imidlertid fortvilet. En aften blev hun bedt om å stå op og avgi vidnesbyrd. Hun skjønnte det var av avgjørende betydning for henne. Det var nu 3½ år siden. Hun hadde fått fred og idag var det intet som interesserte henne mer enn hennes medmennesker. Hun hadde følt det som sin oppgave her i livet og reist rundt hele kvsten fra Ålesund til Oslo og del- tatt i møter. Hennes korrespondanse var vokset tilsvarende.

Videre avla fru Ragna Nil- sen, Sandefjord, Lullen West- rum, Sandefjord og fru Vira Bruun-Hansen vidnesbyrd. Kaptein Røren kom med bemerkninger og avsluttet møtet med et vektig innlegg. Mellom vidnesbyrdene som vi skal gjengi imor- gen, fikk man nok en sang av fru Marie Irgens. Hovedmøtet blev avsluttet med «Fader Vår» og unison sang.

Oxfordmøtet

Sandefjords Blad 4.3.39

i Sandefjord.

Vi fortsetter her med et utdrag av vidnesbyrdene på Oxfordmøtet på hotell Atlantic torsdag.

Efter frk. *Oppen*, Larvik, blev ordet gitt fru *Ragna Nilsen*, Sandefjord, som fortalte hun alltid hadde trodd på Gud, men ikke visste at han kunde lede og planlegge dagen for henne. Før bad hun også til Gud og så var hun ferdig med det. Hun var også lett å irritere. Men Gud kunne brukes til meget. Således var forholdet mellom henne og hennes barn efter møtet med Oxford, blitt rikere. Nu kunde hun og hennes mann takke Gud sammen.

Kapt. *Røren* bemerket at det var lett å la sig irritere. Man skulde forsøke å være den snildeste i sitt hjem. For mig, sa han, er det ikke så meget om å ha det siste ord, bare jeg har fred med Gud. Glem ikke Kristus foran Pontius Pilatus; slått og hudstrøket. Hvem gikk han gjennom Golgata og på korset for. Jo for vår skyld. Det var av kjærlighet til oss alle —

menneskeheten en bloc. Og så går vi i det daglige og skal ha det siste ord for å ha rett. Selv om vi har rett, så ta ikke det siste ord. Det følger fred med det.

Næste taler, *Lullen Westrum's* emne var tro og takk. Hun fortalte hvordan hun for 3 år siden under et Oxfordmøte på hotell Kong Carl stod op for å avgi vidnesbyrd, men kunde ikke få sagt noget. Idag forstod hun så godt at når hun kritiserte andre mennesker var hun i Satans tjeneste og ved å lese Luk. 22, 31 stod hennes synd klart for henne. Men når jeg ber Gud om hjelp så hjelper han mig. Jesus ber for det menneske som jeg kritiserer og han ber for mig. Han vil hjelpe mig så lenge jeg følger ham.

Kapt. *Røren* minnet om Jesus forbønn i Johs. «Jeg ber ikke bare for dere, men for alle dem som kommer til dere gjennom troen». Jesus ber for dig og mig til evig tid. La oss ikke glemme det når verden synes å gå imot oss. Personlig hadde han fått oppleve

mange ting siden han for 3 år siden gav sig til Kristus. Kristus er den som gir harmoni i sinnet. En times andakt om morgenen gir ro og fred i sinnet og jeg kan gå menneskene i møte med et smil. Hva har det ikke å si å kunne

smile menneskene imøte om morgenen? Idag er det mig, sa han, en stor glede å ha ledelse av Kristus som er verdens lys. Ja det er en nåde. Vi ser hvordan forholdene i verden er idag. Ifjor høst så det ut som den skulde gå sin undergang imøte. Nansen uttalte en gang hvis den hvite rase bryter sammen en gang til, går den sin undergang imøte. Det er kun én redning for verden idag. Moralsk oprustning. Den 1. septbr. ifjor kunde man lese et merkelig oprop herom i London Times undertegnet av 33 fremstående menn. Senere kom også et nytt oprop undertegnet av 17 fremtredende personer med den tidligere engelske premierminister Baldwin i spissen. I Holland kunde man lese et lignende oprop undertegnet bl. a. av chefen for marinen. Vi må legge kursen om. Vi har alle ansvar hve: på vårt vis. Og vi må begynne med oss selv. Freden må avløse hatet og kjærligheten må gis plass. Det må bli en verden i brand for Kristus. Det er redningen idag.

Efter at fru *Maria Irgens* vak-

kert hadde sunget «Å fikk jeg kun være den minste kvist» gav fru *Vira Bruun-Hanssen* et meget viktig vidnesbyrd. Hun fortalte om sitt møte med bevegelsen og hvordan hun var blitt påbudt å bringe videre så langt som råd var det hun selv hadde fått. Før, sa hun, var jeg slik at jeg så mange feil hos de kristne. Jeg hadde så mange i min nærhet, og det var mig en fryd når jeg så hvordan de falt. Det var nok en og annen som jeg hadde respekt for, men jeg tilskrev det ikke kristendom, men vedkommendes personlige egenskaper. Jeg beskjeftiget mig meget med psykologien og mente den løste mange ting. Men jeg gikk alltid omkring og var redd. Redd for posten når den kom. Redd for at noget skulde hende mine egne. Det var ikke en reddhet i den forstand som benevnes mindreværdighetskompleks.

Folk som så mig trodde jeg hadde det svært godt, men det var ikke tilfelle før jeg møtte Oxfordbevegelsen. Blandt disse var noen rare engelskmenn. De var så glade at jeg misundte dem. Jeg snakket med dem og blev klar over at jeg hadde vært blind og en synder og fant frem. Rom 8, 14 «For så mange drives av Guds ånd. De er Guds barn» og Johs. 18,

37 «De som er av sannheten hører Guds røst», som blev av veldig be-

tydning for mig. Jeg blev ikke drevet av Guds ånd. At vi hadde det så rolig hjemme kalte jeg «for husfredens skyld».

Det kunde før godt hende jeg kom inn i en butikk og sa at jeg måtte ekspederes med en gang ellers hadde jeg ikke tid. Det var blank løgn. Jeg tenkte ikke på at det var andre som kunde ha mindre tid. Jeg fikk mig til å se mig selv som jeg var. Da blev Kristus virkelig frelsesmerket for mig. Jeg forstod jeg måtte under nåden, erkjenne at jeg var kommet til kort. Jeg skjønnte at det måtte bli ja eller nei, om jeg vilde la mig lede av Gud eller ikke. Jeg valgte det første. Dette med å la sig lede av Gud er vanskelig å forstå. Slår man op i Mark. 1, 38 finner man «Og tidlig om morgenen mens det ennå var aldeles mørkt stod han op og gikk bort til et øde sted og bad der». Jeg ber Dere lese dette og vite at Jesus fikk sine ordre fra Gud. I Johs. 7, 16—17 står Jesu svar til Fariseerne «Min lærer er ikke du men ham. Vil nogen gjøre hans vilje, han skal kjenne om læren er av Gud.» Jesus ber oss altså å prøve. I Johs. 14. kap. heter det: «Og jeg vil be ånden å gi eder en talsmann som skal være hos eder evindeligen.»

Dette å lytte til Gud er ikke noget mystisk, selv om det står i bibelen? Jeg har barn i søndags-

skolen og de forstår. De har gitt mig meget. Vi vet alle at det er noget som heter tankeoverføring. Det er vanskelig å forstå at det skal komme fra et annet menneske. Vi vet videre at vi har noget som vi kaller samvittighet — et apparat som ingen videnskap kan forklare. Hvordan kan ikke Gud tenkes å ha bygget dette første, skal vi kalle det radioapparat. Når jeg så stiller inn på dette apparatet har jeg min stille stund. Det kan være vanskelig å skjelve mellom Satan og Gud, men vi lærer snart å kjenne forskjell. Guds røst kommer og vi gir den rum.

Kaptein *Røren* fortalte tilslutt om betydningen av å ha en stille stund. Sin første stille stund hadde han da han hadde lest *Ronald Fangens* «En verdensrevolusjon». Å være stille er en disiplinsak. Stunden kan man gjerne ta midt på Carl Johan og fortrinsvis om morgenen. Jeg begynner gjerne dagen med takk for gårdsdagens gaver, sa han. Slå op i din bok og tenk over hvad du skal gjøre for å glede andre. Vær ærlig, hjelpsom og vennlig mot dine medmennesker og forsøk å bringe lykke hvor du ferdes.